

Zabavne stvari.

Podoba.

Povést.

Ruski spisal N. V. Gogolj. Preložil L. G. Podgoričan.

II.

(Dalje.)

„Vse to se mu je zdelo neumljivo čudno. Po tem dogodku se je v njegovem značaju pokazala znatna zmena: čutil je nepokoj, strah, da sam ni znal, zakaj, naposled pa je vdal se činu takemu, kakoršnega bi ne bil nihče pričakoval od mojega očeta. Uže nekoliko časa so enega izmed njegovih učencev proizvodi ná-se opozarjali majhno število umetelnostnih prijateljev in poznavalcev. Moj oča je zmérom v njem videl nadarjenost, zato je kazal mu svojo posebno naklonjenost. Nenadoma pa je v njem vzbudila se zavist do njega. Nestrpna mu je bila splošna priznava in sodba. Naposled je na dovršenost svoje bridkosti zvedel, da so njegovemu učencu naročili, naj namala obraz v novo zgrajeno cerkev. Bolelo ga je to. „Ne, ta golobradec ne smé zmoči!“ — opomnil je — „zgodaj, brate, izumil si, da potlačiš starca! — Še, hvala Bogu, imam moči! Skoro se preverimo, kateri katerega zmore.““

„Očiti in v duhu častni človek je upotrebil spletke in lisičnosti, ki je doslé črtil jih zmérom; naposled je s tem pripridil to, da so razpisali obraz — in smeli so sè svojimi proizvodi pokazati se tudi drugi umetelniki. Zaprl se je v svojo sobo in goreče je lotil se svojega čopiča. Hotel je zbrati vse svoje moči, ves svoj um. A reš je to bilo eno njegovih najlepših del. Nihče ni dvomil, da ne bi on dobil prvenstva. Razstavili so obraze, a vsi so bili v primeri z njegovim obrazom, kakor dan pa noč, a nenadoma je eden izmed navzočih udov, če se ne motim, nekov duhovnik, opomnil nekaj, kar je prosunilo vse. „V umetelnikovem obrazi je mnogo nadarjenosti“ — dejal je — „a v obličji ni nič svetega; temuč narobe je, nekaj peklenškega ima obraz v očéh, kakor bi bil nekov nečist čut vladal živopiscu roko.““

„Vsi so gledali, a preverili so se o resnici teh besed. Moj oča je planil pred svoj obraz, zato da bi sam prepričal se o tej razžaljivi opomnji, a o strahu je opazil, da je skoro vsem obrazom dal skopuhove oči. Gledale so vražje žalostno, da je sam nehoté zdrznil se. Zavrgli so obraz, a moral je na svojo nepopisljivo jezo slišati, da je prvenstvo dobil njegov učenec.“

„Ni lahko popisati, kako razkačen se je vrnil domú. Malo je manjkalo, da ni otepel moje matere, da ni razpodil otrok, strl čopiča in razbil kamena, strgal je sè stene skopuhovo podobo, zahteval nož, ukazal, naj zakurijo ogenj v peči, hotel je obraz raztrgati na kosce in sežgati ga. O tej razkačenosti ga je zalotil prijatelj, ko je bil stopil v sobo, tudi živopisec, veseljak, zmerom zadovoljen sam sè seboj, nikoli ni ubijal se z dalekimi željami, veselo je delal vse, kar je prišlo mu na vrsto, še veselejše pa je loteval se obeda in pirogov.“

„Kaj delaš? — kaj hočeš zapaliti?“ — povprašal je in stopil k podobi. „Saj je to eden tvojih najlepših proizvodov. To je skopuh, ki je nedavno umrl; da, prav on je to. Za Boga, zadel si ga popolnoma. Resnično nikoli nobene oči niso gledale tako, kakor gledajo le-te.““

„Preverim se, kako bodo gledale v ognji!“ — opomnil je oča in uže je pripravljaj se, da bi podobo vrgel v ogenj.

„Nikar, za Boga!“ — vskliknil je prijatelj in prijel ga — „raji jo oddaj meni, če so ti nje oči tako zoprne.““

„Oča se je branil iz početka, naposled pa je vdal se, a veseljak je, nenavadno vesel tega dara, podobo odnesel domú.“

„Po njegovem odhodu je moj oča čutil, da je pomirjen. Kakor bi bilo s podobo vred neko težko breme zvalilo se z njegovih prsi, tako je zdelo se mu. Čutil se je sam svojemu zlobnemu čutju, svoji zavisti in očiti zmeni svojega značaja. Ko je premišljal, kako se véde, žalostna je bila njegova duša in ne brez notranje bolesti — vskriknil je: „Da, to je Božja kazen; moj obraz je bil vreden, da je sramota zadela ga! Izmisli si ga, zato da bi pogubil brata. Vražje čutje, zavist je vladala moj čopič, vražji čut je moral izražati se v njem.““ Nemudoma je šel iskat svojega bivšega učenca, čvrsto ga je objel, krivico popravil vpričo njega. Delo mu je zopet kakor popreje šlo od rok, ali zamišljenost je često prikazala se mu na obraz. Molil je mnogo, često je bil molčeč in ni tako ostro govoril o ljudéh; omečila se je nekako tudi njegovega značaja neuljudna vnanjost. V kratkem času ga je še bolj pretresnila neka okolnost. Uže dolgo časa ni videl svojega prijatelja, ki je bil podobo sprosil ga. Uže je pripravljaj se, da ga pohodi, kar ta sam nenadoma stopi v njegovo sobo. Po nekotikih medsobnih besedah in vprašanjih je opomnil: „Nu, brate, znal si, zakaj si hotel sežgati podobo. Da bi vrag pozobal jo, nekaj strašnega je v njej. . . . Jaz ne verujem v strahove, ali govori, kar hočeš, v njej tiči neka peklenška moč.““

„Kaj?“ — povpraša moj oča.

„I nu, kar imam podobo obešeno v svoji sobi, čutim tako tesnobo. . . . skoro — kakor bi hotel zaklati koga. Svoje žive dni nisem znal, kaj je noč brez spanca, zdaj pa sem skusil ne le noči brez spanja, temuč tudi nekake sanje. . . . sam ne morem povedati, ali je to sen ali kaj družega: prav kakor bi pošast dušila te — in ta prokleti starec zmirom miglje pred očmi, s kratka: ne morem ti povedati, kako mi je. Tako še nikedar ni bilo mi. Blel sem, kakor blazen, vse te dni; čutil sem nekovo bojazen, strahoma sem čakal nečesa. Čutim, da ne morem nikomur ziniti nikakoršne vesele, očite besede, zdi se mi, kakor bi poleg mene sedel kak vohon. A kar sem podobo oddal sorodniku, ki poprosil me je, čutim, da je nenadoma nekov kamen zvalil se mi raz prsi, čutim se veselega, kakor vidiš. Nu, brate, namalal si bil hud. . . .!“

„To pripoved je moj oča poslušal napéto pozorno, a naposled je vprašal: „A sedaj ima podobo tvoj sorodnik?““

„A sorodnik! — ni mogel strpeti“ — odgovoril je — „kakor bi se bila samega skopuha duša preselila vá-nj: stopa iz okvira, šeta se po sobi, a kar pripoveda moj sorodnik, tega ne more umeti človek. Jaz bi veroval, da je blazen, da sam nisem skusil tega nekoliko. Prodal jo je nekomu, ki zbira obraze, ali tudi ta ni mogel gledati je, zato je oddal jo nekomu drugemu v roko.““

(Dalje prihodnjič.)

Naši dopisi.

Iz Slatine na Rumunskem meseca oktobra. *) — Letina se je pri pšenici in ječmenu letos le srednje obnesla; pri koruzi bila je celó slaba, in to so razun sená, katerega smo imeli veliko, poglavitni pridelki naše de-

*) Srčna Vam hvala!

Vred.

žele. Izvažalo se je žita do zdaj prav malo; ameriškanski trg, potem pa zelo dobra žitna letina v Banatu so rumunskemu izvažanju žita zelo na škodo.

Vina pridelali smo letos, enako slovečemu l. 1879., veliko in dobrega. V vinogradih pri Dragašani v okraji Olt samih pridelalo se je nad dva milijona veder, med temi pridelal je prefekt in razumen veliki posestnik Dimitriu Simolescu v svojih vinogradih, ki obsegajo 300 oralov, nad 200.000 vadrov. Sadje obrodilo je bogato, posebno poletne in zimske češplje, iz katerih se kuha žganje „Zuika“, brez katere Rumunec ne more prebiti.

V Brejoi-u, kjer imamo svoje poglavitne naprave in pa naše črne gozde v gorovji pri reki Lotiú, imam vsajenih od l. 1879. okoli 20 jablan in hrušek iz kmetijskega vrta na Poljanah v Ljubljani; to sadje je gledé dobrote in lepote tako, da bi mu bila vsaka hvala premala.

Pšenica prodaja se tukaj Chila mare, to je, 400 ok (po 1'27 kil) po 70 do 80 frankov (po 45 krajc.), ječmen po 45 do 50 frankov in stara koruza po 50 do 60 frankov, žito postavljeno na kolodvor ali na broderske postaje donavske.

Vino prodaja se vadro (10 ok) po 2 do 6 frankov, kakor je dobrota.

Goved, katere je leta 1879. vsled kuge poginilo nad 75%, se je zdaj zopet popolnem zaredila in cena goved je zavoljo zaprtja meje avstrijske padla. Vol za zaprego veljá 3 do 4 napoleonore (24 do 32 gold. v zlatu), krava veljá 12 do 20 gold. zatega denarja. Pitane živine skoraj ni v deželi, ker onih, ki se spita v tovarnah za žganje špirita, je komaj vredno omenjati. Goved pripeljava se s paše naravnost v mesnico. Samo po sebi se razume, da tako meso ni nič posebnega. Jaz s svojo družino skoraj celo leto ne jem govedine.

Pri nas imamo v letu tri dobe za jedi: od vseh svetnikov do konca svečnika prav dobro prešičevino, pitane purane in gosi; od meseca sušca naprej tri mesece jagnjetino in ves drug čas kuretnino, in pri tem se počutimo prav dobro.

V jeseni moglo bi se sila veliko ovčjega mesa dobiti, toda, ker je skoraj po nič, jedó ga le najubožnejši ljudje. Na sto tisuče ovac se zdaj v jeseni pokolje, da se v Suhanah pridobiva iz njih loj za kupčijo, in pri tem se meso s kostmi vred popolnem zavrže oziroma vniči. Kónj je veliko v deželi in domači padli so v ceni na 3 do 5 napoleonorov. Konji so mali, pa zelo strajni, bodi-si v pripravi ali za jahanje

Fr. Schollmayr.

Iz Gorice 26. nov. (Izv. dopis.) V torek, 20. t. m. je umrl v Gorici č. g. Matevž Pirc, prvostolni vikar, 78 let star. Rojen 7. septembra 1805. v Črnem Vrh na Kranjskem, posvečen v mašnika 19. avgusta 1832., je služboval v Gorici 36 let, in se je skazal v tej dolgi dobi ves čas kot jako marljivega delavca v vinogradu Gospodovem. V ta namen in pa v povzdigo vedno dragega mu naroda slovenskega je pridabljal takoj od začetka in do konca življenja na Goriškem ude družbi sv. Mohorja. V tem oziru ima on neprecenljive zasluge za naš narod. Ko je pri nas še vse spalo, se je on zanimal za razvoj slovenskega slovstva, in mu je bil vedno zvest podpornik kot naročnik in kupovalec domačih časnikov in knjig. Rad je vabil k sebi nadarjeno mladino, jo podpiral in navduševal k marljivemu prebiranju domačih knjig. Tudi je učencem in drugim rad izposojeval primerno berilo iz svoje knjižnice. Kot poverjenik družbe sv. Mohora je imel mnogo znancev in spoštovalcev tudi med našimi kmeti; duhovnike, učitelje in druge izobražene ljudi je pojedine dobro poznal, in nikdor med njimi mu ni zameril, kedar jih je pokaral zaradi mlač-

nosti v narodnem oziru. Kakor je bil priljubljen v mestu med družinami, kamor so ga vabili, enako radi so zahajali kmetje in rodoljubi k njemu, ker so vedno kaj novega izvedeli od njega, in so se smeli z njim prosto pogovarjati o narodnih rečéh. Rad se je pogovarjal o nekdanjih šolah, in ponosen je bil na svojega ožjega sorojaka Cigaleta, kateremu je rad priporočil marljivejše dijake, ki so šli na Dunaj šolat se. S kratka izgubili smo v pokojnem Pircu prezaslužnega narodnjaka, ki bo nam na omenjene strani kot spodbujevalec in razširjevalec domače knjige skoro nenadomestljiv, in bomo jako zadovoljni, ako dobi količkaj vrednega mu naslednika tudi kot vikarja velike cerkve v Gorici, kajti tu je le malo kedaj slišati besedo božjo v slovenskem jeziku, in temu odreja prostor tukaj v pravem pomenu besede — samo za deklet, ki morajo zgodaj k maši ob nedeljah, če hočejo slovensko pridigo slišati. Pa da pustimo to žalostno stran, naj povemo, da je bil četrtek 22. t. m. dan pogreba pokojnega Pircja jako lep in se je udeležilo sprevoda mnogo priprostega ljudstva, pa tudi izobražene gospode. Ker je bil ta dan tudi občni zbor cecilijanskega društva, katerega se je udeležilo veliko duhovnov s kmetov, prišlo je k pogrebu sosebno mnogo duhovščine, ne gledé na to, da je bil navzoč tudi ves prvostolni kapitel in je bil v veliki cerkvi med mrtvaškimi molitvami tudi sam naš knezonadškof. Po vsem tem ni dvomiti, da bodo rodoljubi v obče skrbeli tudi za vreden zunanji spomenik pokojniku, ki je toliko žrtvoval in se trudil za narod slovenski. Naj v miru počiva! — Občni zbor cecilijanskega društva imenoval je za svojega predsednika mons. Fr. Mercina, prvostolnega dekana v Gorici, ki ne ljubi samo, ampak tudi dela na polji cerkvene glasbe. Enako sposobni gospodje na to stran sedé v novem društvu kot odborniki.

Iz Kovorja došel nam je uže pred več meseci dopis, kateri se je bil pa po naključbi založil ravno ob času svečanosti 600letnice. Zato prosimo gospoda p. n. dopisnika, naj nam ne šteje v zelo zakasnenja. Priobčimo dopis zdaj, ker smo ravno brali, da sodnija kamniška išče nekega 25 let starega cigana po imenu Majer zaradi umora. Morebiti je ravno tukaj popisana dogodba v zvezi z onim ciganom, za katerim sodnija sledí:

„7. dne meseca julija ob 3/4 6. uri pride nagloma deček do mene s prošnjo: prosim, gospod, pridite Fr. Kosjeka, kajžarja in čevljarja na Brezovem, s sv. zakramenti previdet, ker ga je neki cigan vstrelil. Jaz se hitro napravim in hitiva s cerkvenikom k bolniku in kmalu prideva k hiši, katera je le četrto ure od Bistrice. Bolnika najdem v veliki nevarnosti in hudih bolečinah, da ni mogel pri miru biti. Vstreljen je bil v levo roko, trebuh in stegno. Ker pa je malo prej bruhal, bilo je znamenje, da so čeva in znabiti želodec ranjeni. Ko sem ga s sv. zakramenti previdel, pride iz Tržiča zdravnik in pisar od sodnije, pozneje tudi sodniški zdravnik iz Kranja. Izprašujejo ženo in sosedo, kako se je to godilo. Tako pripovedujejo: Kakih 15 ciganov, možki in ženske in otroci, so se uže tri dni tukaj potikali, pred nekaj meseci pa celi teden. Cigani so med sabo imeli prepir, in eno ciganko strahovali, katera je pribežala v malin, v katerem je bila sama gospodinja doma. Za njo pridejo cigani in tepejo s palicami ciganko in gospodinjjo, poslednjič jih vendar iz hiše spravi. Potem pokliče moža, ki je ravno domu prišel in jih začne z bičem odganjati. Začeli so ga s palicami pretepati. Na to priteče prej imenovani France Kosjek z vilami na pomoč. En cigan potegne dolgo pištolo (karabinar) in ga 15 korakov daljave vstrelí, da precej pade. Cigani na to stečejo. Škoda, da tržiških žandarjev ni bilo doma. Tretji dan, to je, 9. julija, je revež z velikimi bolečinami umrl. Komisija in sekcija je pokazala, da

so bila res čeva ranjena. Ali so jih uže zasačili ali ne, mi ni znano, najbrže ne. To so res dvakrat cigani. Koliko imajo res ljudje pred cigani trpeti. Brez dela hočejo dobro živeti. L. K.“

Iz Ljubljane. (Shod narodnih poslancev) bil je preteklo nedeljo v Ljubljani, navzočih bilo je 15 poslancev, vršil se je razgovor o političnem položaji in pokazalo se je popolno soglasje vseh narodnih poslancev. Volil se je klubov izvršilni odbor 7 udov, iz katerega bili so izvoljeni gg. P. Grasselli, dr. K. vitez Bleiweis, Klun, Murnik, dr. Poklukar, prof. Šuklje in dr. Vošnjak. Sklep sam priobči se čez nekaj dni.

— (Veseli dnevi pri družini gospoda deželnega predsednika barona Winklerja.) Poroka baronice M. Winklerjeve z g. grofom Pače-om bila je pretekli četrtek v tukajšnji škofijski kapeli. Večer pred poroko zapeli so pevci ljubljanske čitalnice nevesti pod oknom. — Dva dni po poroki praznovala je družina gospoda predsednika god preblagorodne gospé predsednikove; 30. dne pa god ljubljene našega predsednika gospoda barona Andreja Winklerja.

— (Beseda v spominj pokojnega očeta dr. Jan. Bleiweisa), priredjena preteklo nedeljo v ljubljanski čitalnici, vršila se je v napolnjenih in okinčanih prostorih čitalničnih. Navzoč bil je gospod deželni predsednik baron Winkler in veči del deželnih naših poslancev, ki so prišli na ta dan popoldne v razgovor v Ljubljano. Tudi lepega spôla bilo je zelo veliko navzočega. Muzikalni del „besede“: zbori, samospev Medenov in pa sviranje godbe vojaške vršilo se je lepo, lepi svečanosti primerno.

Žal nam je, da istega ne moremo trditi o slavnostnem govoru, ker bil je govor sicer v glavni osebnosti poln zaslužene hvale na pokojnega našega vodjo, toda namešan s prav neumestnim pikanjem in žaljenjem naše vlade in pa najodličnejših prijateljev pokojnega. Upamo pa, da odbor čitalničin skrbi za to, da si gosp. dr. Tavčar poišče v prihodnje drug prostor za svoje politične polemike. — Slovesnost v spominj nenadomestljivega očeta, čegar neumrlj duh je znal s čudovito modrostjo ediniti vse Slovence, gotovo ni mesto za to, da se žalijo najiskrenejši častitelji njegovi in to možje, kateri so ga dolga leta zvesto podpirali pri njegovem vzvišenem delu ter ga v „boji“ in pri mirnem delovanju nekoliko bolj zaupljivo in bolj pozorno opazovali, kakor marsikdo onih, ki ga slavi še le, odkar ljubljence našega žalibog več ni med nami.

— (Glavni odbor družbe kmetijske) zboroval je preteklo nedeljo dne 25. t. m. ter je sklepal o državnih podporah, izrekoma rešile so se prošnje za plemenne ugoviške ovce in brave. Prošnjikov oglasilo se je:

z Gorenjskega	18
iz Dolenjskega	19
iz Notranjskega	2

skupaj . 39

Po poročilu gospoda podpredsednika v Ugovicah nakupil je za poslanih mu 250 gold. 21 ovnov (bravov) in 4 ovce, katere se pripeljejo v deželo krog srede meseca decembra.

Pri rešitvi prošenj oziralo se je sicer na vse kraje, bolj pa na one, v katerih je po ugodnejših pašah ovčereja uže zdaj bolj pomenljiva.

Privolili so se plemenni ovni oziroma ovce sledečim prošnjikom: Mariji Zavašnik z Lipelj v Gornjem Tuhinju 1 oven, — Andreju Sršenu s Sel v Gornjem Tuhinju 1 oven, — Francu Ocepku s Potoka pri Vačah 1 oven, — Antonu Klincu s Kleneka pri Vačah 1 oven, — Matiju Vidmarju s Kobilšeka pri Št. Lambertu 1 oven, — Boštijanu Čebašku s Kureška pri Želimpljah 1 oven in 1 ovca, — Matiju Vidmarju z

Jame pri Žužemberku 1 oven in 1 ovca, — Janezu Alojziju Jakliču iz Šmartna pri Litiji 1 ovca, — Gasparju Novaku s Hrastnika pri Trojani 1 oven, — Janezu Peternelu iz Jaredoline pri Žireh 1 oven, — Janezu Poklukarju s Krnice pri Gorjah 1 oven in 1 ovca, — Mihi Dežmanu s Podhoma pri Gorjah 1 oven, — Janezu Janu s Podhoma pri Gorjah 1 oven, — Janezu Bodljaju z Brezij pri Kavorji 1 oven, — Janezu Zupanu s Hraš pri Lescah 1 oven, — Jakobu Valantu s Hlebec pri Lescah 1 oven, — Antonu Poharju s Polč pri Begunjah 1 oven, in Janezu Gogalji s Studenčič pri Lescah 1 oven.

Ako bi se pa prignalo več ovnov ali ako bi preostajali, namenjen je še Francu Dežmanu s Hraš pri Lescah 1 oven, in Francu Bonči z Zadloga pri Črnem Vrhu 1 oven.

— (O dogodbah pri občnem zboru družbe kmetijske) poročali smo na kratko uže pred tednom in povdarjali, da se je v občno začudenje vdeležilo tega zborovanja do zdaj še nezaslišano veliko število pristašev Dežman-Schreyevih, ki so pri volitvi tajnika glasovali vsi za popotnega učitelja Kramerja. — Od kod ta izredna prikazen v kmetijske družbe občnem zboru, pojasnuje nam deloma še le kasneje zanesljivo poročilo, da je Kramer malo časa pred občnim zborom dolgo konferiral pri Dežmanu, pri občnem zboru pa za volitev odbornikov v glavni odbor delil listo, na kateri so bili med drugimi baron Lichtenberg, dr. Schindler in dr. Eisel, ne pa g. dr. Poklukar, ne g. Souvan in ne g. Fr. Vičel.

Pri tej priliki prisiljeni smo, kakor nam je sicer neljubo, označiti ravnanje „Slov. Nar.“, ki je za volitev tajnikovo priporočal g. Kramerja. — „Slov. Nar.“ namreč boleanost gosp. predsednika družbe barona Wurzbacha porabi v to, da ga osebno napada, akoravno je pokojni dr. Bleiweis, enako pa tudi vsi drugi narodni odborniki njemu, političnemu nasprotniku, zmiraj dajali spričevalo popolne nepristranosti v družbi kmetijski. — Nasproti pa je „Slov. Nar.“ popolnem slep za to, s čigavo pomočjo si skuša g. Kramer prilastiti tajništvo, kako je pri občnem zboru delal, tako, da je lahko videl vsak, za barona Lichtenberga, dr. Schindlerja in dr. Eisela, in kako se je nasprotovalo ravno od tiste strani lani izvolitvi gospoda Murnika, Jeriča itd., letos pa izvolitvi dr. Poklukarja, Souvana itd.

Izid prizadevanja g. Kramerjevega bil je ta, da je pri prvem ne še popolno sklenjenem skrutiniji (dokazano je uže, da so volili tudi neudje) bilo izvoljenih samo šest namesto osem odbornikov in da sta bila zet barona Apfaltrerna, baron Lichtenberg in pa dr. Schindler dobila 50, oziroma 51 glasov. — Zdi se nam potrebno konstatirati to neenakomerno ravnanje omenjenega našega dnevnika, kateremu je tudi lahko znano, da dosedanji gg. narodni udje glavnega odbora to niso bili samo po imenu, pa mu morebiti tudi ni neznano, kako somišljenci dr. Schrey-Dežmanovi vporablajo kmetijsko družbo in pa celjskega „Kmetijskega Prijatelja“ na južnem Štajarskem.

Skrutinija volitve odbornikov izid, pri katerem se pa ni celó nič oziralo na to, ali so volilci tudi udje družbe ali ne, bil je sledeč: Oddanih listov štelo se je 114, in glasov so prejeli:

gospod c. k. gozdni nadzornik Gol	111	glasov,
„ oskrbnik Neveklovski	96	„
„ deželni inženir Vičel	88	„
„ dr. pl. Wurzbach	87	„
„ poslanec Oton Detela	78	„
„ tajnikov namestnik A. Brus	67	„

kateri so tedaj izvoljeni; dalje so dobili:

gospod poslanec dr. Poklukar	56 glasov
„ Franc Ks. Souvan stareji	54 „
„ živinozdr. dr. Schindler	51 „
„ baron Lichtenberg	50 „
„ Adolf Galle	37 „
„ vitez Gutmannsthal	29 „

itd. — Da pa tudi pri teh volitvah ni bilo vse v redu, priča pred vsem to, da se je dobilo uže nekaj volilnih listov podpisanih z imeni vôlečih, ki pa niso udje, dalje pa to dokazujejo tudi dogodbe pri volitvi tajnika.

Pri tej volitvi je posebno zanimivo postopanje g. viteza Gutmannsthala in pa g. Dežmana. Prvi predlagal je sam, da se vpelje pri oddajanju listov kontrola. Ta se je vpeljala tako, da so volilci osebno prihajali k mizi predsednikovi, tam povedovali svoje ime in oddajali volilne liste vpričo družbenega predsednika, deželnega glavarja in družih, odbornik gosp. Brus pa je pisal imena, katera je čul od glasovalcev oziroma ponovljena čul iz ust deželnega glavarja. — Pri vseh teh pripravih pokazalo se je sledeče: Imen glasujočih, zapisanih po g. Brusu bilo je 107, preštevanje oddanih listov pa je pokazalo oddanih 118 listov. — Pri tem potrjujejo vsi pri oddajanju listov navzoči, da ni verjetno, da bi se bilo pri zapisovanju imen zgrešilo katero ime, popolnem nemogoče pa je, da bi se jih bilo zgrešilo 11, poleg tega pa potrjuje gosp. predsednik, da so mu nekateri gospodje koj siloma tlačili liste v posodo za to pripravljeno. — Od oddanih listov glasilo se je 58 na ime g. Pirca, 60 pa na ime g. Kramerja, po kontrolnem zapisniku imen znašala bi bila nadpolovična večina 54, in to sta dobila oba kandidata. Ker se pa dveh ni volilo, in ker je očitvidno več del ostalih 11 glasov prišlo v volilno posodo po napaki, katera stori volitev neveljavno, bilo je po vsem postavno, izreči volitev za neveljavno. — Protest, katerega je zoper to oglašil g. Gutmannsthal in ga podpiral g. Dežman, bil je po vsem brez veljavne podlage in nihče bi ne bil mogel ugovarjati veljavnosti daljnega postopanja, ako bi se bila volitev tajnikova takoj ponovila. Navzoča večina tega ni hotela storiti, ker je morebiti dobra tretjina pri prvi volitvi navzočih uže odšla, ampak izrekla se je za ponovljenje volitve v novo sklicanem občnem zboru.

— (*Razstava pitane živine, kmetijskega orodja in strojev na Dunaji.*) C. kr. kmetijska družba na Dunaji priredi od 4. do 6. aprila 1884. leta v prostorih mestne klavnice pri sv. Marku četrto razstavo pitane živine. Pri tej priliki se bode razstavilo tudi različno kmetijsko orodje in stroji, če se tikajo živinoreje, in sploh vsa premožna sredstva za živinstvo in prevažanje živine; nadalje mesarsko in sušivsko orodje; raznovrstna krmaposebno pitava; razno orodje za hleve in njihovo uravnavo. Razstave take vrste so po navadi zelo mnogo brojno obiskovane, in bi bilo tedaj želeti, da se za omenjeno razstavo oglasi kolikor mogoče dosti razstavljavcev. Vsled tega si dovoljuje odbor, vse lastnike naprositi, da se je s primernimi predmeti udeležé; to tem bolj, ker ležé sedanji razstavní prostori jako ugodno, in ker so vsakemu razstavljavcu v obili in zadostni meri na razpolaganje. Kot darila za nove in posebno pomenljive predmete so določene sreberne in bronaste državne in družbene medalije. Oglasbe naj se pošiljajo na odbor za IV. razstavo pitane živine na Dunaji (Comité für die IV. Mastvieh-Ausstellung in Wien I. Herrengasse 13) do 1. marca 1884. Načrti in oglasilne pôle se dobivajo lahko v pisarni trgovinske in obrtnijske zbornice v Ljubljani.

— (*Dolenjske ceste.*) Kakor včerajšnja uradna „Laib. Zeitung“ poroča iz zanesljivega vira, namerava visoka vlada v kratkem na Dolenjsko odposlati inženirja z nalogom, da ogleda okrajno cesto s Krškega do Kostanjevice, katere uvrstenje med državne ceste se želi, in pa trasiranje ceste čez Gorjance, katero se ima preložiti. Vsled tega se je tudi nadjati, da se bodo spolnile želje prebivalstva, gorko priporočane tudi v deželnem zboru.

— (*Zahvala.*) Preblagorodni gospod c. kr. deželni predsednik Andrej baron Winkler mi je povodom dvojne svečanosti, ki se je danes praznovala v prečastiti njegovi obitelji, poslal **petdeset gold.**, da jih razdelim med uboge. — Usojam se v imeni ubogih za veliko-dušno to darilo javno izrekati najtoplejšo zahvalo.

V Ljubljani 22. dan novembra 1883.

Mestni župan: Grasselli m/p.

Novičar iz domačih in tujih dežel.

Z Dunaja. — Cesarica vrnila se je z Ogerskega nazaj na Dunaj in ž njo tudi princesinja Valerija.

— Uradna „Wiener Ztg.“ proglasila je včeraj potrjene sklepe delegacij.

— Ministerski predsednik grof Taaffe in še trije drugi ministri bili so te dni v Budapešti pri skupnem ministerskem posvetovanju.

— Levičarski časniki niso nič kaj veseli sklepov ustavaškega shoda v Pragi, opominjajo k složnosti.

Iz Prage. — Preteklo nedeljo prišla sta v Prago k predstavi v novem narodnem gledališči visoka gosta, cesarjevič Rudolf in princesinja Štefanija. Ogledala sta si prostore in priprave natanko; predstavil jima je deželni maršal knez Jurij Lobkovic dr. Riegerja, inženirje in druge vdeležence pri zgradbi novega gledališča, enako tudi skladatelja opere Dimitro, katera se je pela oni večer. Oba visoka gosta izrazila sta svojo zadovoljnost in občudovanje. Drugi dan pa sta se zopet vrnila na Dunaj.

Hrvatska. — Vse kaže na to, da bode vendar-le za bana imenovan baron Fr. Filipović, ker je zdaj ni osebe, katera bi mogla dati poročstvo za stalno dobre razmere med Hrvatsko in Ogersko in bi ob enem vživala vsestransko zaupanje.

Francoska. — Poročila iz Tonkina niso Francozom ugodna. Kitajci napadli so dvakrat tamošnje francoske posadke in vse kaže na to, da hočejo Francoze tam popolnem odriniti. — Francozom pretí tedaj ali draga nevarna vojska ali pa veliko ponižanje in zguba tamošnjih kolonij.

Angleška. — Enaka nevarnost kakor Francozom v Tonkinu, pa pretí Angležem v Egiptu. V Sudanu uničil je „krivi prerok“ začetkom tega meseca po tridnevni, krvavi bitki kedive-evo krog 10.000 mož močno vojsko, in zdaj je baje upor razširjen čez ves Sudan, Hartum pa v nevarnosti, da ga uporniki uničijo. — Tuje države hité sicer rešit svoje državljane in misijone, ali pa bodo Angleži zopet prišli na pomoč kedivu, še ni odločeno. V nevarnosti je Kairo in s tem vsi vspehi lanske angleške vojske.

Žitna cena

v Ljubljani 24. novembra 1883.

Hektoliter: pšenice domače 7 gold. 96 kr. — banaške 8 gold. 91 kr. — turšice 5 gold. 40 kr. — soršice 6 gold. 74 kr. — rži 4 gold. 87 kr. — ječmena 4 gold. 23 kr. — prosa 5 gold. 20 kr. — ajde 4 gold. 87 kr. — ovsa 2 gold. 16 kr. — Krompir 2 gold. 68 kr. 100 kilogramov.